

Nr 95.

Av herr **Eklundh, Carl**, och herr **Almer**, i anledning av
Kungl. Maj:ts förslag till lag om skyddskoppympling.

I en till riksdagen avlåten kungl. proposition nr 32 har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen antaga ett förslag till lag om skyddskoppympling.

En ny vaccinationslag har blivit behöflig, bland annat därför att hittills gällande reglemente icke åtlutts och vid behov ej tillämpats. Inga nya föreskrifter torde väl bli bättre om icke försummelser av dem kunna kraftigt beivras.

Det är därför en svaghet i det föreliggande lagförslaget, då det i § 20 står att hälsovårdsmyndigheten endast »äger» förelägga vite. Genom denna formulering kan man befara, att kontrollen åker in i samma ineffektiva banor som för närvarande är händelsen. Hälsovårdsmyndigheten såväl som Konungens befallningshavande böra sålunda icke »äga» utan »hava» att fullgöra sina skyldigheter.

Den förteckning över vaccinerade barn, som upprättas av vaccinatorerna, skall överlämnas senast den 10 januari till pastorsexpeditionen. Denna bestämmelse är helt säkert en olägenhet i likhet med nuvarande förhållanden, enär en mängd barn vid höstflyttningarne försvunnit ur församlingarne och sålunda till men för vederbörande myndigheter och de pliktiga själva många komma att stå i förteckningen på ovaccinerade barn trots de äro vaccinerade. Antingen böra journalerna in i god tid före höstflyttningen eller också skulle pastorsexpeditionen åläggas att beträffande utflyttade anmäla förhållandet till vederbörandes utflyttningsort.

I sin motivering har departementschefen talat om den allmänna folkympningen såsom i hög grad varande en statsangelägenhet. Att under sådana förhållanden städerna själva skola vidkännas kostnaden för vaccinationen, en kostnad som ej drabbar landskommunerna, synes oss icke vara följdriktigt. Rättvisan synes därför fordra att städer och landsbygd likställas, och därför bör mom. 3 § 13 utgå.

Första och tredje styckena av mom. 2 § 5 äro mycket oklara, om de sammanställas. Anser man att ympning (revaccination) är av nöden vid inträde i här och flotta m. m., så finnes ingen anledning att göra möjligheterna att undslippa denna vaccination större än vid barndoms-vaccineringen. Att göra den senare obligatorisk för såvitt ej läkarebetyg utvisar fara, men låta den förra vara beroende på vederbörande chefs eller direktörs eller ympares godtycke, kan ej vara riktigt. Ty vad kan exempelvis en militär chef få för verkligt skäl att befria en värnpliktig från vaccination, annat än det rena godtycket. Den ene chefen, vän av vaccination, kommer att säga nej till varenda ansökan, en annan, motståndare till vaccination, kommer att undantaga var och en, som begär. Naturligen bör även här läkarebetyg erfordras, annars blir det hela utan ordning och reda.

Beträffande mom. 3 § 5 (s. k. samvetsklausulen) anse vi densamma såsom obehöfvig helt böra utgå. Den är endast vetenskapens kompromiss med det politiskt möjliga, och den öppnar möjligheterna på vid gavel för mycket trakasseri och godtycklighet. Rätten för vederbörande att mot läkarebetyg bliva befriad för ett år i sänder är en tillräcklig garanti mot den fara, som från vissa håll förmenas föreligga. Ser man på resultatet av samvetsklausulen i länder, där den införts, finner man lätt att spåren avskräcka. Härutinnan hänvisa vi närmast på den utredning som utförs av medicinalstyrelsens hälsovårdsbyrå samt i övrigt till medicinalrådet Bismarks uttalande till medicinalstyrelsens protokoll. (Bil. A och B till den kungl. propositionen.)

På grund av det anförda få vi hemställa,

att riksdagen avslår mom. 3 § 5 och mom. 3 § 13
samt beslutar följande förändrade lydelse av

§ 5.

1 mom. — — — — —

2 mom. — — — — —

Undantagande — — — — —

eller 4 § tredje stycket *på grund av vederbörligt läkarebetyg av* — — — — —

samt eljest av vederbörande ympare, där han äger
behörighet att utöva läkarkonsten.

Stockholm den 12 februari 1916.

Carl Eklundh.

J. S. Almer.